

Simek Valéria

Karácsonyestén

Betlehem csillaga alatt
gyémántcsillogású hómezőkön
jártunk a faluszéli pusztaságban.
Karácsonyestén anyám kalácsillatú
szavain, rejtelmes mosolyán s az
égnék csillagain csüngtem.
Angyali ígéret volt...
Az öreg lisztesládán az ablaknál
karon ülő karácsonyfa gyertyái lobogtak.
A lámpát anyám elfújta, hogy több
hely maradjon a remegő fénynek.
Ujjongó kedvem támadt, és nem
fáztam a gyémántfényű télben.
Boldog harang-hívás töltötte be
visszhangosan a falut és egész
lényemet. Hallgattam az emberek
harsány, boldog énekét a szomszéd
ablaka alól. Majd a faluban itt is,
ott is kántálók hangja szállt az
ég felé. A gyermekkor énekei!
Dallamaik meredeken fölszárnyaltak,
majd alászállva hosszan tartó
utórezgéseit dédelgettem magamban.
Kiröppentem az otthon meleg
tenyeréből, elmúltak a kalácsillatú
napok, és a várakozás ablakai alatt
sem topog cipőm talpa, hogy
fölsebezze az agyagos ház földjét.

Kihullott belőled az idő

Egy árny vagy már, lépéseid
lassú vonszolása a lépcsőkön
felfelé. Tapogató ujjaid között
zsebkendőbe sírt alázat.
Házad előtt a füves árkokon
is átszökdel az idő,
szűk szoknyában átugorva,
felhasítva szövetét a délelőtnnek.
Távolodott minden. Az érő
gabonatáblák sárga izzásában
zsong, zizeg a nyár. Felhajtott
kötényedben az útszélről felszedett
kláhás kalászfejek pihennek.
Morzsolod napjaid, pattognak
az érett szemek konyhád kövén.
Ostorral hajtánád az időt, hogy
ebből elég már! Túlsietni,
túl lenni mindenén. Mezítláb,
s egyedül, persze mindig egyedül.
Csendet zizeg a gyom.
Az éjszakák vetkőztető sötétségében
egyre csupaszabban, egyre
kétségbeesettebben élsz.
Kihullott belőled az idő.

Álmatlanság

Csend hallgatózik az
 éj takarója alatt.
 Szemedből hajnali álmatlanság
 mossa ki álmaid, mint a
 fehérre sikált kövek a folyó
 medréből gurulnak elő
 megfejthetetlen gondolataid.
 Csurog a hajnal, s Te
 tetőtől talpig fekszel
 a megmérettetés zuhatagában.
 Megszégyenülve a tehetetlenség
 könnyel áztatott esőiben.
 A pocsoló növekvő tükrében
 már a fák képét sem
 látod. Hallgatózol. Valaki
 már a hajnalnak nyit ajtót,
 beengedi az ébredés feltámadását.
 A megfeszült csöndből
 előcsoszog egy fénysugár az
 öreg felhők zsebéből kibillenve.
 Kéredzkedés nélkül kendőd
 simogatja, mint Te a gyermekedet.
 Látod, ez a nap is a tiéd. Estére
 újra székedben ülsz, fáradtan
 bóbiskolsz, mint aki lemaradt
 már erről a napról is.

Kezében tartja lapunkat, Kedves Olvasó – hadd higgyük, hogy „nyert ügyünk van” így, mert törekvéseinket megítélheti, s határozhat arra, hogy adójának egy százalékát alapítványunknak ajánlja föl.

Ezt megteheti, ha kedvezményezettként

a **Cédrus Művészeti Alapítványt**

nevezi meg, adószámunk pedig:

18110661-2-41.

Köszönjük.